

GOBELÍNOVÝ PILOT

Hubert Müller

Archa z proutí

Ošatka
sebezpytování
objala Plaváčka
vzedmuté srdcebouře
Odpočívá
korunka sebevlády
než ověncí
člověka
který se probouzí
v proutěném azylu
Není rozbouřených moří
kde jsou klidní kapitáni
a rozhárané srdce utone
i v poušti
Skrýj sebe před sebou
a neuvidíš nic

Cestou do Arkadie

Nebeský dýmkař
ozdobil klenbu
Ptáci jak jehly
protínají krajkoví
beránků
Píšťala pastýře
je ether sám
a návštějí
TUDY DO ARKADIE!

Piruetky

Na výletě múz
jsi měla svědky
pro své piruetky
Altocumulus
číhal na roj pus
Nedočkávě na soumrak
čeká velký vůz
Cvrčky zdobil frak
a vzduch tisíc
zlatokřídých blůz
kdy zahráli ti
blues
pro piruetky

Pletenec nití
babího léta
co tu létá
chce mít pletky
a neznatelný
dotyk pletence
mění svědka
v milence

Trasolog

Bloud snových
souřadnic
zaměstnal trasology
osudu
capart si měří nožku
s tátovou tápou
ve sbírce míjených
rozcestníků

Ti s hlavou v oblacích
prý dělají
nejdelší kroky!

Vyšlapané scestí
polyká trouchnivý škrpál

Od jisté chvíle nejistoty
mohou být cesty jen
zaváté

Každý máme svou

Bariéry

Jen hrozba žádá kvéry
Jen vize hledá cíl
Jen cestu hradí bariéry
Jen kdo kráčel překročil

Frotáživot

Položky kalendáře

frotážují

tváře

Kontury se mísí

Kreslí si

čísi

rysy

Do kalamáře

alibi se noří

Šrafovaná vráska

iluze boří

iluze hoří

a s nimi láska

v hoři

než vybledne

v nějaké poledne

na řádku

kalendáře

Svět

frotážuje tváře

jak pádí

pozpátku

vpřed...

stRuna

Chci mít na svém kontu
zdolání horizontu
O něj – o strunu
prstem zavadím
jak šašek u trůnu
naladím
krále jiter a soumraků
krále předělů
krále opaků
odevdán údělu
věštěným z runy
ve tvaru struny
mé mandolíny
z nebe a hlíny

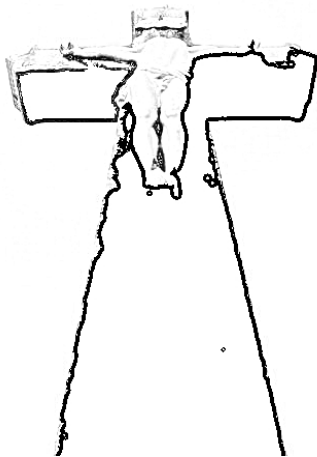

Jarní brouky

Zahradník
oprášil slamák
a pozdravil brouky
tichými brouky
Kluci kdesi
pletou pomlázku
a první slimák
se vzepjal
jako mustang
na svém oblázku

Kalvárie

Podrážky
na prašné cestě
křupají
čím dál tím dál
a sochy splynuly
s krajinou
Dech nikdo netají
jen dítě
špitlo
Mámo
kdy už ho sundají...

Nepohyb

Vyčerpál jsem verše o cestách prošlých tisíckrát
Mám teď snad jinudy se brát?
Nebo snad touž cestou jít však jinak a po celé délce
třeba skákat či dělat kotrmelce?
Jedna věc je ale zcela jistá:
když cesta nudná je tak nehýbem se z místa

Zátiší

Zátiší mluvilo
za ticho
za tichem
tichými silami
Ovoce s kalichem
kabátec s kulichem
lebka s knihami
za ticho za tichem
květina v buřince
jablek jádřince
busty sádra
tichými silami
mementa
svá jádra
vyjadřují
odhalují ňadra
ňadra vyňadřují
zátiší je přeci
aktem věcí
a za tichem
zašití
malíři
zátiší
zátišílí

Gobelínový pilot

Osedlal jsem pružinu
volnomyšlenkářovy stáje
a proskočil úžinu
do fabulátoráje
Oloupím Aladina
o letoun utkaný
z tónu pianina
a rozprostřu na strany
podmračný gobelín
Přebarvím na duhu
šedočerný splín
než ulehnu do luhu
se džbánem ostružin

Tichomluvec

Ve stínu chrámových zdí
krčím se
a naslouchám
obklopen
tichým souvětím
z hrdla dlát
zednářů
Učím se dělat uzel
na jazyku
abych už konečně
naučil své ticho
mluvit
a slova
oslovovat

včas

Ve stínu chrámových zdí
krčím se
a naslouchám
snad

včas

Hluchá slova
jsou neslyšná

Jitření

V lesku rozbřesku
brousím jitření
vědomí
za jiskření
třecích ploch
osudu a vůle
jak stoh
vzplanu
a zřím
a pozřu
tu manu
co patřím
v ránu

Lampomnění

Pod lampu
co je spíš lampiónem
usednu a na večery trampů
vzpomenu si
a pak radši honem
vzpomínek kusy
obdařím skonem
když rozečtu si
román s pantheonem
vzpomínek cizích
s duší polosytou
s amnézií žitou
v propůjčených vizích

Časoměřič

Hledím na stíny
a slunce sálá
a každá vertikála
stínům napospas
měří čas

Hledím na stíny
a třebaže myslící
jsem jen svislicí
pro sluneční hodiny

Architek túra

Záda týrala
šnekovi
statnému rekovi
spirála
jeho vily

Vzepjal své síly
a všem tlakům a odporům
vzdor
ten tvor
táhne dům

Šneci
přeci
nejsou na své túře
že by snad byli malicherní
jen lpí na architektuře
transportně-postmoderní

Kamenování

Ti co trpí
pocitem nevinosti
lámou si vzájemně kosti
a házejí kamení
na ty co jdou proti proudu
k prameni

Vykolejen

Pražců aleje
koleje od oleje
závěje
z kamení
zkamení
kam není kam
tak si protínám
i když je to těžký
dvě rovnoběžky
Mezi pražci opile
si klopýtám
bez cíle
a pěšky
a rovnoběžky
mi vlakem
dají levým hákem
K tomu pravím:
možná i pravým

Pózy ty v ní

Krajináři
barvy páří
a krajina pózuje
a kdo maluje
pózu je
hotov snáří
snílka
vesnít – dílka
krajiny

a pózy ty v ní
jsou pozitivní
I stín černě
Ine věrně
k paletě
kterou tě
skryje
když slunce pije
z čela pot

(má-li na mě vliv
negativ
raději než lát
jdu jen
hned ven
ho vyvolat)

Třináctá komnata (po)hádková

Kdo neví
ten hádá
Kdo neví
ten se hádá
a hada
nechá růst
ze svých úst
z třinácté komnaty
pohádky proklatý
Hádka
nechá zasvíjet
na prsou hřejivě
a jed
zachutná
zášti k obživě
protivám
protivů
z diktátu motivů
pochybných
proti vám
proti všem
a vepřů ve přích
rtem se štvem

marně

Slovážení

Je těžké
jít příkladem
když při každé při
kladem
váhu
sobě
bez váhání
a nevážně
zvážíme
své meze
Vždyť blbost
je lehká
jako pířko
s vážným dopadem
Je těžké příkladem být
Je lehké si příklad vzít
když neváží nic
Na rozdrčená chodidla
od padlých pířek
málokdo myslí

Málokdo myslí

Slova mají váhu
I vyslovená lehce
tíží
I vyslovená těžce
ulehčí
Kdo má váhu
váží slova

GEOkadeřník

Vískám zemi vlasy
schůzí tvořím trasy
mezi klasy
a zvykla si
asi
na můj krok
když rok co rok
bez hlesu
nechá mě kráčet
v účesu

Synchronograf

Paralely jsou dechem
meziřádkovosti slov
kterou saháme duší na život
Zkušenost je nesdělitelná
ale je umožňována
Zkušenost ostří paralely
a skutky synchronizují

Hle
motor co ladí sám sebe
Čím naléhavější
tím více jde

Života ženci

Co bylo žito
naplní síto
co prošlo sítem
trávíme v žitém...

(Protiví se dekadenci
života ženci)

Ráno

Do nosu slunko cvrnká
voní tu ráno
a kávová zrnka
Vyspáno....
Jedno mocné protažení
Vyspáno...
Dřep a rozpažení
Pohlédnu z okna
Chladný vzduch
ech...
a čeká mě hokna
No co už - začínáme!
Nasaju pouliční ruch
Obejmu svou ženu
a řeknu: my se máme!
Je všelijak
ale je ráno
takže začínáme
Dívko moje - je nám dáno
a dáme si celé jmění -
jedno raní políbení

nic lepšího není

Povol

V korytech ulic
fackuje mne všední den
Z prodejen
kleště reproduktorů
svírají mozky
znělkami

Znělky jsou povinné

Jsem oblečen do všednosti

Jsem šroubem ve stroji
a držím v něm sám sebe

V korytech ulic jde šroub

Potřebuji se uvolnit
Zeptám se matky

Když povolí matka
vypadne šroub
A matka povolila:
"ty ale vypadáš"

Matky...

a místo patřičné

Matka dala povel:

Povol!

Povolil jsem

jsa povolán

a místo příslušné

V korytech ulic

jdu

převlečen...

Nárazy generací

Pravila s úděsem
starší dáma
s fialovým účesem:

"To mládí je tak ztřeštěné!
Nechci to chápat
ještě ne..."

To naše mládí bylo slušné!"
Leč už tam nepatříte
Už ne..."

Moře dluhů

Podvodníci a podvedení
prohánějí se na dně
moře dluhů

Kdekdo
Má moře dluhů

To je věc!
Mít vlastní moře

To je věc!
Být umořen
vlastním mořem

Umořiti tak moře

Kdo to neumí
má méně než nic
Kdo to umí
má více než má

Moře moří
je potopou světa

K hladině nikdo nevzhlíží
Tak hluboko

již stínu Archy nevidno

V hlubinách
si kráčí ďábel
a provádí
exekuce duší

V té tmě
už ani nevíme
kdo nás obral
ani o co

Kolem sviští
jen hladové pracky

Chybami se člověk učí

Chybami se člověk učí
pravil stařec na loži
a mládí kloní hlavu tiše
Chybami se srdce mučí
celou vahou na noži
slyšíce to věčné kliše

Vylétne si ptáče z hnízda
Někdy i vypadne
zaslepené světem
Odrzle si hvízdá
Nic není dost záhadné
před prvním velkým střetem

Pak v sadě karambolů
stále výš a znovu dolů
ve spleti facek
a sérii bolů
sami berem klacek
ve snaze dávat školu

Chybami se člověk učí
pravil stařec na loži
a mládí polkne otázku -
jednu z mnoha co tu pučí
Z mnoha co se odloží
pro zlobu i pro lásku.

Ozvěna

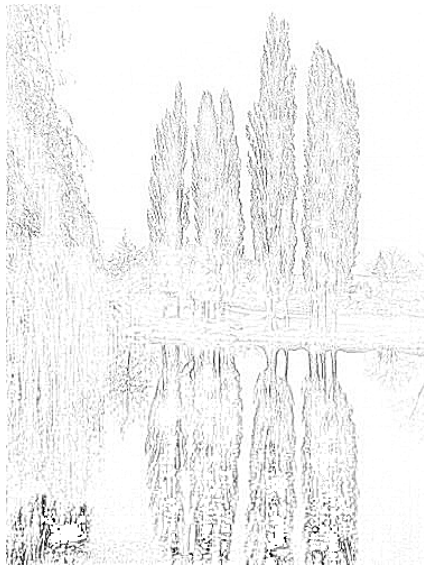
Položil jsem ti hlavu do dlaní
a tiše usínal
Dlaň byla ozvěna Tvář volání
Zvuk se tu prolínal

Z plna hrdla mlčeti

Vrba hladí hladinu
a slovo hrubé
plynoucí nevinu
do páteře rube

Kde je cit
myšlenka jen zavazí
Kdo chce žít
nesnese provazy

Sama sebe cele
mlčela vrba řece
Než slovo ukovalo klece
jež daly jméno cele

Mezi řádky

Snažím se číst
ve svém zorném úhlu
na pochodu
potrubím

Hledám věty v obrazech
Nenacházím obrazy ve slovech

Slova nikdy
nejsou doslovná
Obrazy vždy
jsou výstižné

Snažím se číst
ve svém zorném úhlu
a paranoidně
hledám slepené listy
rozřezává je žiletkou
jejich hrany

Hysterie četby
vlastní klaustrofobie

mne unavila

A přestávám hledat linearitu
v obrazech

A nacházím
obrazy

S motýlem na čele

Než prověsí se podbradek
než courat budu o holi
než zavládne demence a vztek
chci jen tak ležet na poli

S motýlem na čele
blankytem přikrytý
rozhalen po těle
k planetě přibitý

Peří

Měl pocit
že je ve špatné společnosti
když prodlévá sám
Jakoby procit
do trapné skutečnosti
a v dechu bránil hrudi trám

A tak nárok ukonejší
společnost vznešenější
Za sílu převlečený strach
Do nozder se valí prach

Hle - jak vysoký
zdá se být ten nový
v naší malé uličce
Žel divně plní nároky:
na nohou kovy
a krk tažen ve smyčce

Už má i v osamění
tu společnost pravou
s hubou co zuby cení
krvelačně hravou

Všechno lítá co má peří-
hledí na holé paže od svých ramen
"Letím" stále věří
ten padající kámen

A někde v tom pádoletu
uslyší holou větu
o holých pažích a kamenné holotě
od zapuzeného společníka v samotě

Z průserverní točny

Ti dole
se zděšeně
ztočí
když ti nahoře
se blaženě
stočí

Zdola
vzhlíží
z točny
bědování
k stoce
hodování

Jsi-li s to
čni!

A doba ti bude nakloněna

Pokud tě ostřím nezarovná

Andante

Tehdy
popraskalo nebe
do tvaru větvoří

a vše ztichlo

Vlastně -
konečně zaposlouchán

a suché listí
samo sobě rovem
dláždilo mi cestu
do bezcílnosti

Podrážka
co razítko
ztupělého úředníka
v reliéfu prachu

Vše kolem
bosé
našlapuje ve mně

VELEBENÍ HADŮ

Pokorně se skláním
svojí velké naivitě,
která je tak velká (!),
větší než já sám.
Dávám vale přáním
i svého ega obezitě,
mé víře jež je mělká.
Pak spráskaně odkulhám.

Sláva patří podrazákům,
tou písní slavím zradu,
spíš než slunci pěji mrakům,
než lani, radši hadu.

Vždyť vyplatí se
s falešností držet krok,
jí se dvořit
a přitakávat halasně:
pro plivnutí na míse
dnes, zítra i napřesrok,
nadávkami kořit
a blít tiše do básně.

Sláva patří podrazákům,
tou písní slavím zradu.
Toť óda slepým zrakům
Toť óda mému pádu.

In je out

Kdo tu
nejsou
sou nej
Kdo tu?

Září

Je konec září
u srdce pálí
jak tisíc loučí
Vítězí stáří
už blednou skály
léto se loučí
Les tiše pláče
brouci jsou pomalí
už nebe šedne
Umírá ptáče
slunce už nepálí
pomalu bledne

V létě satyr vládl
loukám a lesům
pro dívky hrál
Panovník padl
Konec všem plesům
už není král
Konec všem hrám
mžourám tu ospale
mráz kuje osidla
Pro lásku umírám
a dýchám zoufale
motýlům na křídla

Ohýbá stromy
vítr svou silou

a zvedá se prach
Osudné zlomy
pouští nám žilou
a láska má strach
Satyr je někde sám
země je bez krále
a král bez sídla
Pro lásku umírám
a dýchám zoufale
motýlům na křídla

Úplněk. O.

Dny jako mrknutí
měsíčního koutouče
a spočinutí v čase
když úplněk spočine
na zjizvených lidech

Na zjitřených vášních
se plazí chladivé světlo
nepozorovaně
a v horkých hrudích
rozdmýchává přílivy
zborcených snů

Vytřeštěné bělmo nebe
vrcholí
A znavené duše
se plouží v jeho
rentgenové příkrývce

OBLIGÁTNÍ REBELIE

Byl rebel
byl kovboj
byl punk
a světu rozezleně hodil
bumerang
Místo mečů stébel
Na věky odboj
V čele gumový tank
V tělech se brodil
co sešla věkem
Bumerang co hodil
se vrátil s brekem
Sám sobě stín
Byl příliš jin
či málo jang

Na hladině slov

Na hladině slov
odlesky snů
a v hlubinách
mlčení
Před námi rov
budoucích dnů
a na rukách prach
z válčení

Na žití nezbyvá
nikomu času
ani víry
Mrazení se ukrývá
do uřvaného hlasu
jež nezná míry

Soužití je volným pádem
a co živo je láskou
to mře hladem

Protitma

Je-li světla příliš
je protisvětlo pak
spíše protitmou
Tak to běží když se mýlíš
Světlo halí zrak
pozřeš-li pravdu chutí mdlou

Skrčen v rohu
Poloslepý v skutku
jen spílat mohu
zkaženému žaludku

Zbývá korekce povahy:
Nebudem neteční
Chce to víc odvahy
a brýle sluneční...

NOTESÁNÍ

S touto
notou
stíny
tonou
z té noty
utnutí
netone
tonutí

Noto notesu!
No ty!
No tu su!
Tesat noty
do notesu!

Nota je
pro zpěv
tak si
prozpěv
uj!
Nota je
pro hru
Ne notě
prohru!
Ej! Buď hrr!
A hrej
not rej!
not roj!

to nej!

Nota bene s
notou nebes
tnout!
A on tou
notou
tne!

Nóta tónů
tne notou
tanci do tepu
Tóny tepou
do potu
a pot topí
pro to tu
Tak otop ten
tropí proto tu
lopotu

A co barvy tónů?
A tón barev!
Ba řev barev!
Ba krev
tónů!
Bar a kvér
a baryton
Boj barev
a kata skon
Tok tónů

na beton

Tónů steny
Tepou stěny
Tón stíná
pouta
Stíny tápou
z kouta
Stín taví se
v tónování
Taky se
poutá
k notování.

Nářek prodavače vín

Hledím skrz své klece mříže
údělu svého zajatec
a přemítám o svých dnech
Dech bariér je cítit blíže
Můj dech krátí úzká klec
Stáčím víno v temných zdech

Stáčím drogu - mámení
Mok pro hrdla přichozích
Přemítám o jejich dnech
Hledám v tvářích znamení
Je opíjet velký hřích?
Stáčím víno v temných zdech

Stáčím vám tu šťávu z rév
Tu v níž pravdu hledáte
Však jen lstivě tlumí střeh
Tlumí rozum Vaří krev
Čas teď kráčí andante
Stáčím víno v temných zdech

Od hrdla ke dnu číše
je tuň plná souvětí
Piják je zas prázdný měch
Tam pak stéká z vína kliše
jehož jsme jen obětí
Stáčím víno v temných zdech

Ať to není moje ruka
co do pasti odvádí
a má ji za skryš ve slovech
Ať tu útěk nepropuká
pro slovo co podvádí
Kráčím z temna pro nádech

Ve víně se neskryješ
a já se lží prodávám
Kéž mi ústa sevře steh!
Otoč krok a odsud běž
Jinou volbu nedávám
Kráčím z temna pro nádech

Uvítání

Dlaní anděla
bylo lůno tvé matky
A ty jsi v ní spal
Svět záhadně duněl z povzdálí
jak vzpomínka
na světy jež jsi opustil

Dar i obdarování
zněl v tlukotu dvou srdcí

A pak anděl
křičel z touhy po tobě
a křik
byl branou k nádechu

Tak blízko sebe
a přesto
odloučení

A spatřil jsem setkání
první mezi prvními
Nezdraví se
neuklání

Uvítání
vtělené
do mrňete
zdobilo samo sebe

Piškvorky

Hraju piškvorky s časem
Já uzavírám kruhy
on přikládá kříž
Kruh končí hodokvasem
Kříž přichází druhý
Po něm šplhám výš

Škrtáme si skóre
Zaplňujem pole hráčí
výkony hráčů ba herců
Prostředky sporé
ale tisíce variací
Jen omezený počet čtverců...

Kávalec

válka vláká
lávka klene
své vlákno
z lokálu
kde lokám
kávu vláčně
vlákno-lano
láká k lávce
válka ceká
z dálky
vůkol kávy
málo války
úkol kávy
leda výkal
káva a pec
a kavalec
duše klec
dalek lek
nutí
hnutí nutí
k pnutí
tíhnu
k lávce
káva vece
hnutí
válka vede
k bytí
bití
není válka
jako válka

Pár

Spatřil jsem pár
s hlavami v oblacích
Cítit bylo napětí!
Nebyl tu svár
Ani hřích
Leč ani objetí

Hypersomnie ducha

Usínám uprostřed klání
s mlhavým zrakem
Usínám s mečem v dlani
Usínám při tanci s drakem

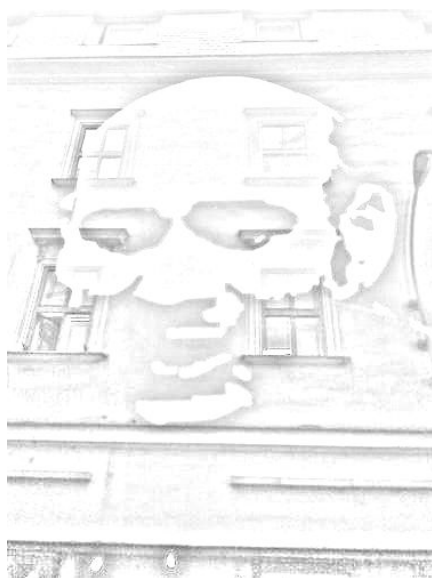
Bez nádechu uprostřed klusu
usínám ve svém klání
Usínám opřen do kaktusu
Přidušen vzývám odhodlání

Když přestane síla
proudit do těla
a chladne každá žíla
potkám anděla

A on odpoví:
Chceš plout?
Napni plachtoví!
Stačí se nadechnout...

Gambler(ror)

V náruči
mlýnských kamenů
vydíral bohy
vydíral Štěstěnu
Na rtech visel
ďáblům
v pekle čísel
Toužil
Toužil velmi
a ruce strkal
do chřtánu
šelmy
S touhou se bratří
vztekl
když lačně
nahmatal
jen lačný žaludek
Promlouvají ve snech
automaty
a v každém stínu
dlí krupier
Směje se bláznům
od lopaty
A taktovkou mává
Lucifer

(Ne)malována

Nad šlépějemi malířů
na věky nedostižných
v paletách listů
v tubách jíků
a vůních v prostoru
nacházím i tebe
a své vlastní plátno
bělostné
zahanbeně ponechám

Zima mě zleduje

Některé rampouchy
tváří se rozhoupaně
Průhledné sopouchy
nehřejí dlaně

Podlouhlé lupy
rozpouštím u oka
Bláhové dupy
na krách potoka...

Píšu větví
do závěje
rýha se větví
ruka se chvěje

Toliko o hře
co v ledu je
bavím se dobře
a zima mě sleduje...

NEKLIDENTITA

Místo vlasů paruku
a večere s éčky
Přátelé z fejsbůku
Smajlík Tři tečky

Digitální chlívý
na každý splín
Nemusíš být živý
Stačí být in

Číslo občanky
Podpisový vzor
Vodoznak s volánky
Lhůty na odpor

Mám identitu
tvaru formuláře
poplatnou sítu
moci hodnostáře

Jsem žit společností
Není třeba snahy
Zlámou-li mi kosti
daunlouduju dlahy

Coby existenci
pozdravím v průletu
epitaf s věnci:
"Najdeš mě na netu"

HISTORIGNORANT

Ze slzného kalamáře
píše písař diktát lháře
Inkoust co sluha havěti
krade život paměti
Dějiny hynou v korozi
co obraz lidské sklerózy

Pojmy a hesla
letopočtů seznam
vše co hlava snesla
ale význam neznám

Učím se historii
a dokonce ji žiji
K čemu se tím mučit
když neučím se učit...

Perutě vrtochů

Je jitro
Září přetenká
linka obzoru
Než se naději
svítá
mé nitro
a ty - sněženska
krajka dekoru
v závěji
všitá

spíš

Mžouráš trochu
Vzdychnutí
něžné
do ticha
vrtochu
dá pár perutí
barvy sněžné
Do kalicha

jímž opjíš

Doušek
v polibku
a palčivá
tónina

co veřeje
Pár oušek
jenž kolíbku
obývá
Nevina
jež zahřeje

tvou náruč až dosníš...

V(zývání)

Šamani rozpuku
ve fotonovém rouše
bubnují
na jižních texturách
povrchů
Protažení a zývání
zelených čumáčků
v záhonu
je vzývání
Temeno kopce odhodilo
své šedobílé tupé
a strohost
zalapala po dechu
Nožičky brouků
na stoncích -
paličky na strunách
cimbálu

A někdo tu rozlil
první parfém

(Přivonění
při vonění
z kalichu tůně
v okvěti
Bereš vůně
v objetí)

sluHAvětný

Na sedačkách v busech
leží v mnoha kusech
stránky novin
z plytkých rovin
kde rov ze slov
je in

Sluha větný
boho rov ně
slovně
větí
smetí
spleť
od havěti
pro havěť

V havětisku
bulík věší
sluha vět
Pro psa misku
plní sloveteší
a v lesku pleší
hlav jež věší
vazbu vrhá zpět
pro hnojsovět

Sluhavětný

do hnojometu
láduje větu
a s láskou pro výkal
Sluhavětný
praví
PAL!

(a kdosi slavný v kočáře
to slavně přijal do tváře)

MěsTíseň

Strnulá divokost figurín
a lhostejná dynamika ulice
spolu drží krok
Rezonance deště z rýn
a z louže holubice
si dává kalný lok

Zoufalá situace

Ve větru vlály smrky
Tak moc!
Tak moc mi chyběl
kapesník...

